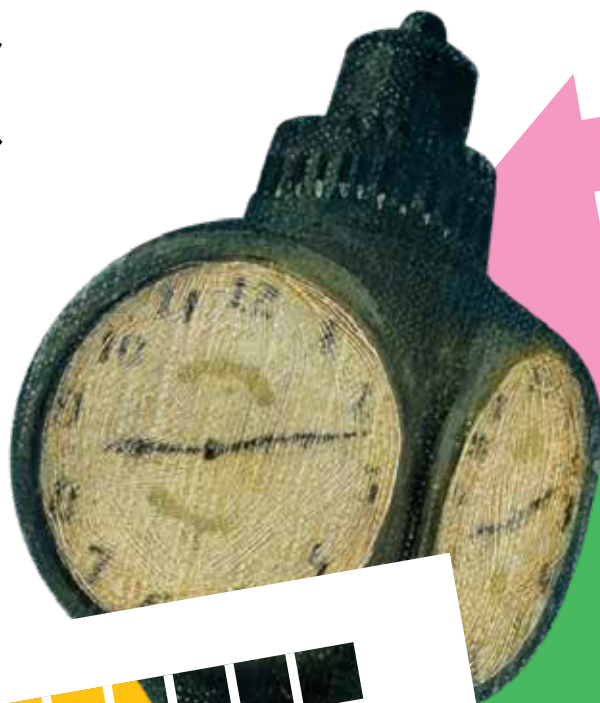

MŮJ PRVNÍ VELETRŽNÍ PALÁC

Kateřina Mesdag

VELETRŽNÍ PALÁC

v Praze není sídlem panovníků, byznysmenů ani prodejců. Není palácem, ve kterém by spolu šťastně žili až do smrti král s královnou. Veletržní palác není ani místem, kde by se konaly velké trhy, jak by se podle názvu mohlo zdát.

Bydlí tu i **JEDNA** třínohá zapomnětlivá **blecha**,
která pořád něco hledá.

Od rána až do večera skáče z patra do patra, od jednoho okna k druhému. Ráda si vyskočí od podlahy až ke světlíkům ve střeše, nahlédne do všech sálů, do všech koutů paláce. A co jich tady je! Co ta se naskáče! Tam a sem – sem a tam. A ne a ne si vzpomenout, co hledá. Naštěstí je tady k vidění a slyšení spousta zajímavých věcí.

HOP!

Jen tak pro radost a zvesela si poskočí. Třeba jí to pomůže, aby si vzpomněla, co hledá.

Najde **DVA** malíře, tátu a jeho dceru.

Rušit je ale nemůže. Pepa má právě hodinu malování. Malovat se učí doma se svým tátou – významným malířem. Na akademii výtvarných umění dívky nemohou, protože studovat umění je výsadou pouze chlapců. Jen z těch budou velcí umělci – malíři a sochaři. Ale Pepa má nejen talent, ale i svou hlavu. Ona je a bude malířkou! A tak se učí doma od svého táty.

Pepa Mařáková

Vlastní podobizna s otcem

1896

